

22ste zondag door jaar C

Lc. 14, 1. 7-14

Mensen van op een terrasje bekijken kan soms heel boeiend zijn: zien hoe ze zich gedragen, hoe ze reageren, waar ze mee bezig zijn enz. De ene keer doet het u glimlachen, de andere keer fronst ge de wenkbrauwen.

Blijkbaar hield Jezus daar ook van, want Hij is vandaag een moment terzijde gaan zitten. Als met een verborgen camera kijkt Hij hoe de feestzaal zich langzaam vult met gasten. Ge kunt het eigenlijk zo zien gebeuren: het is een tijdloze opname. De mensen die toen de “voornaamste en beste plaatsen” uitzochten, doen dat nu nog. En dat gebeurt niet eens uit egoïsme of hoogmoed: het wordt zo aangeleerd, ge wordt ertoe opgeleid. Direct na de kleuterklas begint die strijd om de eerste plaats al, en die duurt voor sommigen tot met hun dood. Het is een strijd die ge niet alleen terugvindt in de sport of het beroepsleven. Ook in de Kerk was er, spijtig genoeg, vroeger iets van terug te vinden.

De wereld lijkt soms op een grote zaal waarin mensen op zoek zijn naar de beste plaats voor zichzelf. En in die “zaal van de wereld” zit Jezus ook nu nog terzijde, en Hij houdt ons daarbij deze gelijkenis voor: “Als ge ergens genodigd wordt, ga dan op de minste plaats aanliggen”. Op die manier worden we door Jezus in feite op onze plaats gezet, en Hij doet dat ook met een reden: Hij ziet verder dan wij zien.

Heel simpel gezegd is Jezus op deze aarde gekomen met een uitnodiging voor iedere mens persoonlijk: wij mogen te gast zijn bij Hem. Hij is nu al bezig met de plaatsbespreking en tafelschikking: “Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden... en Ik kom terug om u op te nemen bij Mij”.

De normen of voorwaarden om daarin opgenomen te worden, heeft Hij zelf in woord en voorbeeld voorgeleefd: ge kunt er alles over lezen in het Evangelie. En dan kan het maar beter duidelijk zijn: dat zijn andere criteria dan wij gewoon zijn. Geen competitiegeest, maar een geest van dienstbaarheid; geen ellebogenwerk, maar werken van barmhartigheid; niet het gebed met opgeheven hoofd zoals de farizeeër, maar het deemoedig op de borst kloppen van de tollenaar; niet “ieder die tot Mij zegt “Heer, Heer”, maar wie de wil doet van mijn Vader”; niet de leerlingen die onderweg ruzie maken over wie de grootste is, maar zij die het Koninkrijk Gods aannemen als een kind.

Dat is de manier waarop wij door die goddelijke Gastheer genodigd en verwacht worden op het feestmaal. Een heel voorkomende Gastheer: Hij nodigt niet alleen uit, Hij bespreekt niet slechts onze plaatsen. Hij wijst ook zelf de weg erheen: “Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”.

En dat moet voor ons ook het voornaamste zijn. We hoeven ons niet het hoofd te breken over onze plaats aan tafel: laat dat de taak van de Gastheer zijn. Zolang onze tijd om aan te liggen nog niet is aangebroken, zijn we nog onderweg en kunnen we onze ogen beter gericht houden op de weg er naartoe. En de beste manier om veilig en wel op de eindbestemming van ons leven aan te komen, is

ook op een gelovige manier “een heer te zijn in het verkeer”. Dat wil zeggen: een stukje bescheidenheid inbouwen en op de anderen letten. Zaken waar we het soms nog knap lastig mee hebben als ik zo om me heen kijk... Amen.

Johan Goris, pastoor